

direkte har svigtet løfter, den har givet mig, findes der næppe i dansk praksis — eller i noget civiliseret retssamfunds kriminalproces iøvrigt — noget fortilfælde for, at man skrider til en drastisk tiltalebeslutning, uden at sigtede forud har haft mulighed for at udtale sig om så vidtstrakte dele af anklagestoffet.

Det er aldeles utilbørligt at køre et uforberedt materiale igennem som en første-gangsbehandling direkte for folketinget og senere for den dømmende ret. Det vil indebære rigt spillerum for fejltagelser og tilfældigheder, som næppe nogen anklage-myndighed i en regulær sag ville forestille sig at belaste tiltalte med.

3.

Side 31-35 rummer et fragmentarisk opbygget paradigme til et anklageskrift. Skulle folketinget give samtykke i henhold til grundlovens § 57 på dette grundlag, vil det bagefter være forbundet med den højeste grad af usikkerhed at få fastlagt, om det endelige anklageskrifts udformning ligger inden for eller uden for samtykkets område. Af fremstillingen side 8-16 kan blot ses, at anklage-myndigheden ønsker i et meget betydeligt antal tilfælde at benytte anklageskriftsmodellens side 31-35 til at danne grundlag for senere udformede anklagepunkter — en fremgangsmåde, som åbenbart vil være i strid med grundlovens § 57, hvis denne regel — der jo senest er gentaget ved grundlovene af 1915 og 1953 — skal være andet end en pynteting, som man kan skilte med i politisk rolige tider, men som ikke spiller den mindste reelle rolle, når der — som her — opstår de konflikter, som § 57 skulle sikre mod: Folketingsmedlemmernes ret til uden at udsætte sig for kriminalsager uforfærdet at udtale deres virkelige mening om det herskende system — dets embedsmænd og dets styrende politikere.

4.

Side 36 og 37 i anklageskriftet er berøvet konkrete data i en sådan grad, at det undrager sig reel vurdering fra folketingets side, bortset fra at jeg ganske kan afvise, at der kan fremskaffes kød og blod at sætte på dette skelet. Umiddelbart ser det ud, som om anklage-myndigheden vil fornægte eksistensen af ca. 8 pct. af de i Danmark i mange

forskellige brancher virkende aktieselskaber (!)

5.

Hvert og ét af anklagepunkterne hviler på den teori, at dispositioner, som jeg har været med til at træffe, skulle være „fiktive“, „reelt indholdsløse“ eller hvilket synonym, anklage-myndigheden nu anvender.

Jeg ved, at disse udtalelser i alle tilfælde er rene skrivebordsfantasier fra statsadvokat Hververt Grells side.

Havde sagen i hele sin behandling ikke været gennemsyret af, at der er tale om en politisk forfølgelse, er det oplagt, at en sådan hypotese aldrig var blevet taget op af anklage-myndigheden. Der foreligger i hundredevis af dokumenter, der viser, at der er tale om reelle, retligt bindende aftaler med fuld økonomisk virkning efter deres indhold. Tinglyste pantebreve, obligationer, skøder, aktier osv., osv. Overensstemmende med de tusindvis af trufne aftaler er der sket bogføring og givet oplysninger til skattevæsen, Aktieselskabs-Register og andre offentlige myndigheder. Dette er gennem årene respekteret hos myndigheder og hos private som de virkelige dispositioner, der vitterligt er tale om. At der skulle være noget fiktivt, endsige strafbart, deri er først noget, man finder på at sige, efter at jeg med en vis fremgang er begyndt mit udadvendte politiske virke mod statsmagtens i akcellererende tempo fremfusende grådighed og uforstand.

Teorien indebærer, at myndighederne nu må til at benægte vitterlige fakta i de tusindvis af tilfælde, hvor de såkaldt fiktive dispositioner har ført til pengebetalinger, erhvervsvirksomheders oprettelse og drift, indkøb eller salg på Børsen af obligationer og aktier og et væld af andre særdeles håndgribelige dispositioner, som indgår i ét hele med det, som myndighederne nu vil have andre til at tro blot er noget fiktivt. Ja, det går endda så vidt, at når jeg har været med til at låne folk penge til at købe fast ejendom for, må myndighederne ikke blot benægte, at debitorerne skylder pengene (lånene er jo fiktive), men myndighederne må også erklære, at de faste ejendomme er fiktive og føre disse ud af formueselvangelserne. Som sagfører er jeg af tavshedspligt bundet til ikke at anføre konkrete data, men ejeren af ejendommene matr. nr. 36 e og 36 am af